

LIBRIS

We know
books

Amza Pellea (1931–1983) este unul dintre cei mai importanți actori români. A acoperit o gamă completă de roluri, de la comedie pînă la dramă și tragedie. A fost creatorul și interpretul lui Nea Mărin, țăranul oltean arhetipal; pe de altă parte, a întruchipat (în film) două mari figuri istorice ale românilor, Decebal și Mihai Viteazul.

S-a născut la Băilești, jud. Dolj, într-o familie cu cinci copii. A fost elevul Colegiului Național Carol I din Craiova, după care a urmat cursurile IATC „I.L. Caragiale” din București. Reprezentant al promoției de aur a teatrului românesc (1956), a jucat în peste 80 de roluri la Teatrul Național din Craiova, Teatrul Mic, Teatrul Nottara, Teatrul de Comedie și Teatrul Național din București; în anii 1973–1974 a fost directorul Teatrului Național din Craiova; în perioada 1974–1983 a predat la IATC.

Roluri importante în teatru: Jack Worthing (*Ce înseamnă să fii onest*, de Oscar Wilde), Horatio (*Hamlet*, de Shakespeare), Otto Katz (*Soldatul Șvejk*, de Hašek) pe scena craioveană, în perioada stagiaturii (1957–1959); Platonov (*Un Hamlet de provincie*, de Cehov, 1967), Voievodul Basarab (*Croitorii cei mari din Valahia*, de Al. T. Popescu, 1969), Hrisanide (*Interesul general*, de Aurel Baranga, 1972), Hickok (*Buffalo Bill și indienii*, de A. Kopit, 1973), „inginerul” din *Nic Nic* la Teatrul de Comedie din București; Petre Dinouiu (*Comoara din deal*, de Corneliu Marcu, 1977), Vlad Tepeș (*A treia țepă*, de Marin Sorescu, 1979) la Teatrul Național din București. A revenit la Teatrul de Comedie în 1983, realizînd ultimul său rol ca actor de teatru, Muromski (în *Procesul*, de Suhovo-Kobilin).

A jucat în peste 50 de filme, dintre care: *Setea* (1961); *Tudor* (1963); *Neamul Șoimăreștilor*, *Haiducii*, *Răscoala* (1966); *Dacii* (1967); *Columna* (1968); *Mihai Viteazul*, *Atunci i-am condamnat pe toți la moarte* (1971); *Puterea și adevărul*, *Cîmprian Porumbescu*, *Ultimul cartuș* (1973); *Nemuritorii*, *Ulzana*, *căpetenia apașilor*, *Tată de duminică*, *Osinda* (premiul de interpretare masculină, cel mai bun actor, pentru rolul Manolache Preda la Festivalul Internațional de Film de la Moscova, 1977), *Lumina pe coline*, *Trei zile și trei nopți* (1976); *Împușcături sub clar de lună* (1977); *Nea Mărin miliardar*, *Mihail, cîine de circ* (1979); *Duios Anastasia trecea*, *Casa dintre cîmpuri* (1980); *Ana și „hoțul”* (1981); *Imposibila iubire* (1983). *Nea Mărin miliardar*, film realizat după o idee a sa și la scenariul căruia a contribuit, a deținut recordul absolut de audiență înainte de 1990 – 14,6 milioane de spectatori.

A făcut emisiuni cu personajul Nea Mărin mai întîi la radio, în 1969, apoi, începînd din 1970, la invitația lui Tudor Vornicu, la televiziune. Textele cu Nea Mărin îi apar în 1973 într-o carte (*Să rîdem cu... Amza Pellea*, Ed. Scrisul Românesc, Craiova).

Amza Pellea SĂ RÎDEM CU NEA MĂRIN

Cuvînt înainte
de Oana Pellea

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

leat – soldat
linie – stradă, uliță
merchez, șmerchez – șmecherie, truc; tîlc
mîrtan – pisoi, motan
năplăială – nădușeală; zăpușeală
obadă (pl. obezi) – partea periferică a roții de lemn a carului, pe care se aplică șina
plastă – căpiță de paie, de fin
plotoage – cirpe, zdrențe cu care se spală în special pe jos
polomeac – căldare de aramă pentru cărat apa
postavă – albie de lemn mică, căpistere
pozînar – buzunar
prau – praf
reveneală – răcoare
sacșiie – ghiveci cu flori
scarandă – nasture de tablă
schier – fier
scîrci – leagăn
(a) străfiga – a strănuta
(a) stropși – a strivi, a zdrobi cu picioarele (de ex. strugurii)
talabă – talpă mare
țâst (țest) – cuptor de pămînt pentru copt pîine și altele
(a se) uzmi (ozmi) – a se forța, a se opinti
vătui – iepuraș
zaibăr – vin obținut dintr-un soi de struguri nealtoit, cu boabe negre (denumirea provine de la numele inginerului viticol care l-a produs pentru prima oară, Seibel)
zăpuc – căldură mare, caniculă
znagă (snagă) – putere, vigoare

Cuprins

„Ne e dor de Nea Mărin...“	
Cuvînt înainte de Oana Pellea	5
Scoate calu, pune-i șaua.....	15
Gura lumii	20
Ciuciu Costache Talabosu	26
Nea Mărin și farmicile	30
Un pui fript, o pîine-n țâst ș-o dămijană	36
O afacere oltenească	40
Nea Mărin și cinematograful	47
D-ale lu Licu	51
Sucă și meseriile	63
Nea Mărin în conced	67
Nea Mărin și V.E.T.A.	73
Nea Mărin și P.P.C.-ul	75
Nea Mărin și invadatorii	79
Kojak	83
Nea Mărin, Sucă și caseta	85
Nea Mărin și tomobilu	91
Nea Mărin și IAL-ul	98
Sucă la facultate	103
Nea Mărin și zîoa fomeii	107
Sucă la armată	113
Nea Mărin în airoplan	121
Nea Mărin și pilele	126

Saiche a lu Zăpăcitu, pretenu lu Sucă	132
Timpu probabel	140
Revelion 1972	147
Revelion 1973	154
Revelion 1974	163
Revelion 1975	168
Iepurii lui Sucă [Revelion 1976]	174
Gîștele lui nea Mărin [Revelion 1977]	176
Revelion 1978	179
Revelion 1979	188
Revelion 1980	194
Revelion 1981	199
Revelion 1982	204
Nea Mărin și <i>Gaițele</i> de la Naționalul bucureștean	212
Nea Mărin, Sucă și geamandanu	218
Nea Mărin și actele falșă	222
Hoțîie cinstită	224
Păcăleală	227
Ai carte, ai parte	232
Rizolvat de Sucă	235
Nea Mărin la pescuit	238
Nea Mărin prin București	240
D-ale lu Sucă	244
Strugurel de la Stropsești	248
Mărtîșoru cu dichis	250
8 Martie și Nea Mărin	252
Vorba dulce mult aduce	256
Omu cît trăiește-nvață	258
Căruța cu patru viteze	262
<i>Mic glosar de regionalisme</i>	267

Scoate calu, pune-i șaua...

*Scoate calu, pune-i șaua,
vreau să plec,
și la poarta mîndrii mele,
vreau să trec...*

...Așa cînta Licu într-o sară, dupe ce trecusă văcăria, să potolisă pra' u ridicat de copitele vitelor, ș-acu să revărsa dinspre Țurțan răcoare împănată cu miros de salcîm înflorit. Răsărisă luna, mare, galbină și mirată, ca o mămăligă uitată pe cîrpător, care să-ntreabă di ce o fi făcut-o, dacă nu vine nimeni cu ața s-o taie.

Adormisără toate orătăniile, numa de supt coșare caii s-auzau cum își ronțăie ovăzu, fornăind pe nări, cu gîndu la odina răcoroasă care-i așteaptă peste noapte.

Undeva, în capu satului, o căța nelumită încă lătra lung, cu botu ridicat spre-naltu cerului, țintuit în caielele stelelor.

În nucu ăl bățm, a lu Chiriță a lu tata Iancu Colan, cînta o privighetoare beată, de umplușă noaptea cu clopoțai, și-o puzderie de licurici spoiau cu lumină scorbura cu putregai di la salcia trăsniță a lu Petrache a lu Neacă.

Ghersu lu Licu plutea peste noapte, ca o pasăre albă care vine de te miri unde și să duce spre nicăiri.

Stam pe prispă, trăgeam adînc din țigare și mă uitam la jar cum prindea viață, chinuindu-mi mintea să-nțeleg

pe unde l-o purta dracu pe Sucă, că plecasă călare de dimineață pînă la Rast, s-aducă niște pește pă care chibzuisăm să-l mîncăm la prînz.

Într-un tîrziu, louai sama că bătea cineva-n poartă. Bag samă bătea de mult, că să zbătea cîinele-n lanț și lătra de-ncepusără ș-ai vecinilor să-i dea o gură de-ajutor.

— Care iești, bă?

— Ieu, mă, vere Mărine, Licu! Fă-te-ncoa!

O louai io spre poartă, nu să vedea din Licu decît mucu țigării, care pîlpăia ca luceafăru cînd să crapă de zîuă și-și pierde puterea.

— Ce ie, mă?

— Mă, zîce Licu, venii să te iau pi la mine, că iete, fusăi la Poiana Mare și cumpărai un cal. Să te uiț și tu o țîră la iel.

— Pă' di ce să mă uit la iel, mă?

— D-ai, că și iel să uită la mine. Că de trei zile, de cînd îl louai, nu mîncă, nu bea, stă și să uită la mine.

— Mă, zîc, te-o fi văzut pe tine așa, mai fătos, sau n-o mai fi văzut ghietul de iel pînă acu cum arată prostia la față.

— 'Ai, mă, verișcane, zîce Licu, 'ai că dau cep la un butoi de tîmîioasă, să cinstim un pa'ar cu vin rece și să mîncăm niște gogoși cu sare, calde.

— Mă, zîc, ia-o-nainte, că io mai aștept o țîră pe juratu de Sucă, care plecă de az-dimineață dupe niște pește, și pește să făcu!

— Bine, mă, da' vii?

— Viu, mă! Vorba-i vorbă. Tu pune muierea să-ncingă uleiu pentru gogoși.

Îl mai așteptai io pe Sucă fro juma de ceas, zîc, mă, dacă nu veni pînă acu, însamnă că nu mai vine, bag samă că nu găsi pește și rămasă peste noapte, pînă scot pescarii năvoadele. Dac-o fi așa, tot ie bine!

— Veto, vez că io mă duc pi la Licu!

— Atunci io mă culc, că vă cunosc io, vă apucă iar zîua la povești.

— Culcă-te, fata tatii! Somn ușor, da' ai grijă pe cine visăzi, că-l mîncînc, auz!

— Iote, o să visăz un...

— Pă' de gură cin-te-ntrece!... Vez că plecai.

Louai io un felinar ș-o louai pe scurtătură, pin fundu grădinilor. Ca să tai drumu, știi.

Ajunșai io la Licu și, dacă văzui că nu mă latră cîinii, intrai mai întîi în grajd, să-i vîd armăsarul.

Mă, frate-miu, nu-mi venea să-mi crez oichilor!

Ierea... cum să spui io, ca să mă-nțălegi... ierea cam așa... un fel de corcitură de miță cu curcă plouată și măgar rîios. Mă... o stîrpitură zgribulită, cu niște urechi mari ș-un păr ca cînepa.

Mă detei io mai pe lîngă iel, a dracu arătare, hop, să mă muște de felinar.

Mă, zîc, o fi ca ăla din poveste, de mîncă cărbuni și să face-al dracu!

Îl izaminai io pe toate părțile, la amîndouă capetile, că trebuia să dai în bobi să afli care-i capu și care-i coada, și mă lămurii.

Intru-n casă, Licu, cu nevasta și copiii, m-așteptau cu vinu pe masă și gogoșile sfîrîau în tigaie de-ț lăsa gura apă.

— Mai întîi și-ntîi, hai să-ț arăt bidiviu!

— Lasă, zîc, că-l văzui, și să-l vîd de două ori într-o săptămînă n-am coraj!

— Ei, ce zîci? zîce Licu, bucuros.

— Pă', ce să zîc! Mi-e frică să-mi dau cu presupusu. Da', știi ce, du-l, mă, la ispoziție, la bîlci. Da' să scrii pe iel că ie cal, c-altfel țî-l ia frun cîine-n gură, fugi cu iel și cine știe pe un' țî-l duce!

— Mă, Mărine, ai o gură...

— Io că io, da' să l-o vez p-a lui! Că ie curată ca postava! C-a și uitat, săracu, de cînd i-a căzut dintele ăl din urmă. Pă' bine, mă, Licule, tu nu știi că caii să cată la dinți?

— Ba știi, zîce Licu, da' io mai știi o vorbă: caii de dar nu să cată la dinți!

— Pă' țî-l dete de dar?

— Cam așa, că nu detei decît două sutare!

— Două sute nu ie mult, zîc io, da' să vedem acu cît o să te coste doftoru, dințaru, de... să-i puie dinț... ca lu soacra lu nașu Pantelică!

— Pă' di ce? zîce iel.

— De-aia, zîc io, că n-o să-l țîi numa pe zamă de pui, sau poate tomnești pe careva, să-i mestece mîncarea, să i-o dea gata tocată... știi?

— Hai, mă, Mărine, vorbește sîrios!

— Pă' ce, tu crez că io glumesc? Auz, mă Licule, da' ăla de țî l-a dat cîți ani a zîs că are?

— Pă' iel mi l-a dat de opt, da' io l-am louat de doișpce!

— Nu te-a mințit, zîc io, atîta și are!

— Fugi, mă', ce vorbești, ce, are numai opt ani?

— Nuuu, zîc io, iel țî l-a vîndut de opt, tu l-ai louat de doișpce, așa că atîta are. Douăzăci... douășunu!

— Mă, al dracu șnapan! zîce Licu.

— Nu-i al dracu, zîc io, are năroc omu, că dacă nu da de tine îi murea gloaba-n băătăură, dacă mai apuca s-ajungă cu ia acas'.

Pusă nevastă-sa strachina cu gogoși pe masă, ciomnirăm un pa'ar cu vin... Mă, frate-miu, avea tămîioasa un mghiros... îți umplea ceru gurii cu-adiere de floare de strugure...

— Mă, Licule, zîc, la vin vād că te pricepi, da' cînd louaș calu nu-l văzuș?

— Mă, frate-miu, ba-l văzui, da' al dracu geambaș mă dusă cu vorba și-ntîi beurăm adălmașu, pe urmă văzui calu,

știi? Eee, și cînd îl văzui, îl văzui frumos, ce mai, că-l văzui pin fro trei chile.

— Da' că ie chior, c-are un oichi alb, văzuși?

— Văzui, da' dupe ce-ajunsăi acas'! Că iel ie chior pe dreapta și ăla, al dracu, mi-l vîndu pe sînga. Hai năroc!

— Năroc! Să-l stăpînești sănătos!... Tu... că iel, săracu... ie pe ducă!

— N-are nimic, zîce Licu, noi să fim sănătoși, n-are nimic că ie chior, o să moară mai ușor, săracu!

— Pă' ce legătură are, zîc io, cum vine vorba asta?

— Așa bine, zîce Licu, dacă ie chior moare mai ușor, că n-are de-nchis decît un oichi! Hai năroc!

— Năroc!

Mare hîtru Licu ăsta, auz vorbă la iel, mare hîtru... da' are suflet bun, să-l pui la rană, nu alta. Sufletu ca sufletu... da' să-i vez tămîioasa... lucru mare... tămîioasa-i minune... la tămîioasă nu-l întrece nimeni... Da' la cai ie... tămîie!

Aia ie!

Mă nepoate, mă Sucă, mînca-te-ar neica, mă, să ții minte di la mine că nimic nu-i mai al dracu pe pămînt decît gura lumii! Mă, cînd oi intra-n gura lumii, s-a isprăvit cu tine, nu mai scapi teafăr. Poț tu să te bagi și-n gaură de șarpe sau să te-nalț în creștetu văzduhului. Gura lumii te găsăște și te judecă. Da' asta n-ar fi încă nimic, că, dacă greșești, greșești și gata. Te judecă, plătești și s-a isprăvit! Da' partea proastă ie că face din țințar armăsar, că ăl de-a zis că gura lumii numa pămîntu o astupă, pă' ăla a fost om cu cap, mă! Ăla a fost om mintos, nu glumă!

C-asta, bag samă, ie vorbă din bătîrni și ăi bătîrni, cînd zîceau o vorbă, apoi aia ierea vorbă cu mghiez, nu troacă goală.

Că tot iei au zîs în cîntec:

*Foaie verde lobodă
Gura lumii zlobodă!*

Ș-acu, să vez tu cît de adevărat ie mghiezu la vorbele ăștia.

Păi, cînd ieream io dănac și credeam că tot ce zboară să mănîncă, mă dusăi la ăl bătîrn a lu ăl bătîrn. La taicu al meu dupe tată, și-i zîsăi:

- Mă, taică, iote, io aș cam vrea să mă-nsor!
- Pă' armata o făcuși, mă?

21 *Gura lumii*

- Nu prea!
- Mă, o făcuși sau n-o făcuși, ce vorbă-i aia „nu prea“?
- De făcut n-o făcui!
- Pă' atunci di ce zîci „nu prea“?
- Iote d-aia, că nu mai am mult ș-o să răcutez!
- Pă' dacă nu făcuș armata, cum o să comanz, mă? La tine-acas', cum o să comanz? Vrei s-ajungi ordonanță la muiere? Să cînte la tine în ogradă găina?

- Pă' n-aș prea vrea!
- Iar n-ai „prea“? Pă' tu nu vez că nu știi ce vrei? Mai bine nu te „prea-nsura“, fă-ț cătănia, intră-n rîndu lumii, că pe urmă ai vreme destulă să intri slugă la dîrloagă dacă așa Ț-o fi scris!... Da' cu cine vrei să te-nsori, mă?

- Cu Ioana a lu nea Florea a lu Catană!
- De cînd o cunoști?
- Aa, de mult, de fro cincii luni!
- Și dupe cincii luni tu crez că cunoști muierea? Așa crez tu, în mintea ta a proastă! Mă, ascultă ici la mine și dacă ai urechi de auzît o să auzî, și dacă s-o nimeri să ai ș-un grăunte de minte în tărăcuța ta s-ar putea-ntîmpla s-ai năroc, să tragi fro-nvățătură din povestea asta. Cică ierea odată unu, un om de-l chema Gheorghce, iar pe muierea lui s-a nimerit de-o chema tot Ioana, ca p-asta de vrei tu s-o iei de muiere.

Da' Gheorghce ăsta avea pirostiile pusă cu Ioana lui de fro treizăci de ani, nu de cincii luni. O viață de om trăisă-ră-mpreună și la bine, și la rău.

Dupe cum vez, avea tot dreptu omu să zîcă că-și cunoaște muierea.

Toate mearsără bine, până-ntr-o zî, cînd, nu știu, ori l-o fi-nvățat careva, ori i-o fi trecut lui pin cap să-și încerce muierea.

Ce să gîndi îel. „Mă, zîce, ia să-ncerc io muierea, să văd dacă pot să mă bizui pe ia. Ia să mă prefac io c-am o taină, să văd dacă-i în stare s-o țînă.“

Zîs și făcut.

Într-o zî, vine Gheorghe di la cîmp, nici nu mănîncă, nici nu bea, să suie-n vîrfu patului și stă acolo posomorît, bosumflat, știi?

Muierea, cînd îl văzu așa, zîce:

— Aba, Gheorghe, ce-i cu tine? Ce-ai?

— Nimic, zîce Gheorghe.

— Mă, tu făcuși fruna nefăcută!

Iel tace.

— Îu, Doamne, ia-mă tu pe mine, cine știe ce făcuși! Spune, mă, ce făcuș, ce taci ca mormîntu?

— Nu poci, zîce Gheorghe.

— Pă' di ce?

— D-aia!

— Cum d-aia, ce vorbă-i asta?

— D-aia, că nu-i de spus!

— Îu, Doamne, ia-mă, vai de sufletu meu, începu muierea să se văicărească... Însamnă că, dacă nu poci să-mi spui, tăiaș pe careva.

— Tt!

— Furași?

— Tt!

— Pusăș foc cuiva? Îu, vai de sufletu meu, săracu... Gheorghe, te-oi fi-ncurcat cu fro muiere strină!

— Iote de ce-i arde ie! Zîi muiere și pace! Mie mi să usucă sufletu de rușine, și iei îi umblă mintea cu sorcova!

— Pă'atunci de ce ț-ă rușine, mă?... Dacă nu tăiași, nu furaș, cu-alta nu te-ncurcaș... atunci ce făcuș?

— Nu poci să spui!

— Pă' di ce, mă, di ce?

— Dacă... că, dacă-ț spui ție și pe tine nu te ține gura și spui la careva, mă faci de rîsu lumii, auz!

Că cîr, că mîr, din vorbă-n vorbă, din una-n alta, zîce Gheorghe:

— Iote ce-i, fă, Ioano! Ieu îți spui ție, că iești muierea mea! Da' dacă scapi fro vorbă mă nenorocești, auz?

— Aud!

— Juri?

— Jur!

— Jură!

— Să-mi saie oichii, să mă mănînce cîinii, să n-am parte de loc cu verdeață pe lumea ailaltă dacă oi scăpa o vorbuliță!

— Iote ce ie! Cum lucrăm io azi-dimineață-n deal, la Gogoneața, la vie, de, mă louă așa, dintr-odată, o durere di la inimă. Mă gîndii io... mă sucii... mă, zîc, ce mîncai de mă ia așa cu leașin? Da', cum mă gîndeam io, mi să făcu rău. Da' rău de tot, știi? Mă dusăi dupe niște tufani... și, ce mai la deal, la vale... făcui un ou!

— Îu, Doamne, ia-mă, ou-ou!

— Ou-ou, așa, cam cît al de gîscă. Fă, muiere, dacă scapi fro vorbă, te tai!

— Vai de păcatele mele, Gheorghe, să poate? Pă' așa mă cunoști tu? Atîta încredere ai tu-n mine? Dacă spui că nu spui, nu spui, ce mai! Nu spui și gata! Aia ie!

Mai spre sară, cum să dusă Ioana la fintîină, să ia un polomeac cu apă proaspătă pentru noapte, să-nîlîni cu baba Floarea a lu Clonț.

— Auz, dadă Floare, îți spui una cum n-ai mai auzît, da', dacă scapi fro vorbă, să fii jurată, să-ț ia Dumnăzău picioarele, să rămîi la mila nepoților, să te mute cu rogojina di la umbră la soare, să te uite-acolo și să te mănînce muștele!

— Zîi, fă, iote la ia, ce, mă știi pe mine că umblu cu vorbe?

— Gheorghe al meu făcu un ou!

— Ou-ou?

— Ou-ou! Da' nu spui!

— Să mi să umfle limba-n gură ca cozonacu-n căpistere dac-oi spune!

Nici nu intră bine Ioana a lu Gheorghe cu polomeacu cu apă-n casă, că baba Floarea să dusă glonț la Clonț, la bărbat-su, de, și-i zîsă:

— Auz, mă, minune, Gheorghe al Ioanii făcu doauă ouă!

— Oauă-oauă?

— Oauă-oauă!

— Două?

— Două!

Moș Clonț dete repede fuga la cîrciumă și-ntre două cînzeci de rachi mai pusă un ou di la iel.

Și-așa, din gură-n gură, ajunsă Gheorghe a lu Ioana de făcu nouăjnouă de ouă.

Să dusă vestea de pomină, ajunsă pînă la prîfect, care, cum auzî una ca asta, trimeasă jandarii și-l louară pe sus pe Gheorghe al Ioanii și-l băgară la temniță.

În fiecare dimineață venea prîfectu să vadă dacă nu cumva a ouat Gheorghe peste noapte.

De ținut îl țineau bine, numa-n boabe de grîu schierte, schierte-n lapte.

Să făcusă Gheorghe gras și frumos.

Da' pîn-la urmă-ș pierdu prîfectu răbdarea și-l louă la bătaie.

— Bine, mă, puturosule, făcuși tu nouăjnouă de ouă și mie nu vrei să-mi faci măcar unu? Vrei să mă fac de rîs, c-am anunțat pe domnu ministru, care vine special să vadă minu-nea! Ou să te faci, auz, c-altfel în ocnă-ț putrezăsc oasăle.

Gheorghe, săracu, să da de ceasu morți!

Cînd veni ministru, Gheorghe al nostru i s-aruncă la picioare și-i spusă toată tărășenia. Cum că iel a vrut să-n-cerce pe Ioana ș-așa și pe dincolo... mă rog, îi spusă tot!

Ministru să nimeri a fi un om vesel de felu lui. Leșină de rîs și-i dete drumu lu Gheorghe acasă.

...Iote, mă, Sucă, asta-i povestea de mi-a spus-o mie ăl bătîrn a lu ăl bătîrn, taica al meu dupe tata!

Io băgai la cap și plecai întîi de-mi făcui cătănia! Cînd mă-ntorsăi, Ioana lu Catană să măritasă de mult, cu omu lei d-acu!

Fusăi io amărît o vară, da-n toamnă, la o clacă de curat porumbu, mi-o scoasă Dumnăzău în cale pe tușă-ta, Veta, și-mi lumină viața.

D-aia zîc io că-n viață trebuie să ai grijă cui te-ncrez și cui nu. Să ai grijă cum te porț, să nu intri-n gura lumii.

C-au dreptate ăi bătîrni cînd zîc:

Foaie verde lobodă

Gura lumii zlobodă!